

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 319/2011-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. P. B., B., zastúpeného advokátkou Mgr. J. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 282/2010 z 30. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. P. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2010 doručená sťažnosť MUDr. P. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. J. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 282/2010 z 30. júla 2010.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) 27. apríla 2009 domáhal určenia neplatnosti mandátnej zmluvy č. 01/2009/Ro z 20. februára 2009 (ďalej len „mandátna zmluva“) uzavretej medzi správcom bytového domu M. 36 – 38 v B. M. Ch. – M., B. (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), a V. J. – R., Ž. (ďalej len „žalovaná v 2. rade“). Domáhal sa tiež určenia neplatnosti *«výberového konania na zhotoviteľa prác na stavbe „Zateplenie bytového domu LB spôsobom tepelnej ochrany 80 b. j.“, súťaž číslo 01AB/09/01, týkajúceho sa zateplenia bytového domu M. 36 - 38 v B. (ďalej len „bytový dom“)*», ktorej vyhlasovateľom bola v zmysle mandátnej zmluvy žalovaná v 2. rade (ďalej len „výberové konanie“). Spolu s návrhom na určenie neplatnosti mandátnej zmluvy a na určenie neplatnosti výberového konania sťažovateľ podal aj návrh na vydanie predbežného opatrenia. Vec bola okresným súdom zaevidovaná pod sp. zn. 9 C 98/2009.

Okresný súd uznesením sp. zn. 9 C 98/2009 z 28. apríla 2010 vyhovel návrhu sťažovateľa a predbežným opatrením uložil žalovaným povinnosť zdržať sa plnenia práv a povinností z mandátnej zmluvy, ako aj uskutočňovania akýchkoľvek úkonov na základe predmetnej zmluvy, najmä zdržať sa uskutočňovania výberového konania, a to až do rozhodnutia vo veci samej.

Na základe odvolania žalovaných krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 282/2010 z 30. júla 2010 zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Krajský súd podľa sťažovateľa návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol s odôvodnením, že:

„... - za stavu, keď značná časť mandátnej zmluvy už mala byť realizovaná, vrátane samotného výberového konania, nemožno usudzovať na pravdepodobnú úspešnosť návrhu navrhovateľa vo veci z hľadiska existencie dôvodov naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení neplatnosti mandátnej zmluvy...,

- ... v návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia absentuje vymedzenie rozsahu v akom sa majú odporcovia v 1. a 2. rade zdržať konkrétnych práv a povinností, ktoré im vyplývajú z mandátnej zmluvy...,

- ... predbežné opatrenie bez bližšieho vymedzenia práv a povinností, ktorých realizácie sa majú odporcovia zdržať, je tiež neprimeraným zásahom do ich záväzkového vzťahu, nad mieru nevyhnutne potrebnú pre dosiahnutie účelnosti a efektívnosti dočasnej úpravy vzťahov účastníkov konania...,

- ... nenariadením predbežného opatrenia preto nemôže dôjsť k zhoršeniu právneho postavenia navrhovateľa v základnom konaní vo veci samej Navrhovanú dočasnú úpravu nevyžaduje ani naliehavá potreba zabezpečenia nerušeného ďalšieho postupu vo veci samej...“

Sťažovateľ sa nestotožňuje so závermi krajského súdu uvedenými v odôvodnení jeho rozhodnutia z 30. júla 2010 a predovšetkým namieta, že *„potreba dočasne upraviť pomery medzi účastníkmi je naliehavá z toho dôvodu, aby sa zamedzilo rozširovaniu ujmy už spôsobenej sťažovateľovi ako vlastníkovi bytu v Bytovom dome konaním Správcu a podnikateľa R. K zamedzeniu rozširovania už spôsobenej škody tak môže pomôcť iba nariadenie predbežného opatrenia súdom.“*

Sťažovateľ upriamuje pozornosť na čl. III mandátnej zmluvy, na základe ktorého sa žalovaná v 2. rade ako mandatár zaviazala zariadiť pre žalovaného v 1. rade ako mandanta *„... investorské činnosti v štádiu projektovej výstavby, zabezpečenia dodávok a prác pre stavbu výberovým konaním a účasť pri riešení financovania prác komerčnou bankou, počas realizácie stavby a po dokončení...“*, ktoré sa mali týkať obnovy bytového domu. Investorom uvedenej obnovy bytového domu mali byť vlastníci bytov v bytovom dome.

V nadväznosti na to sťažovateľ uviedol, že „v mesiaci apríl 2009 prebehlo výberové konanie, na základe ktorého bol vybratý dodávateľ stavebných prác – spoločnosť U. s. r. o., so sídlom Z..., s ktorým bola následne dňa 22. 10. 2009 uzavretá Zmluva o dielo č. 6711451... bez toho, aby bola daná vlastníkom k dispozícii na preštudovanie“.

Podľa sťažovateľa „... celý postup vzbudzoval podozrenie o nezákonnom postupe zo strany Správcu ako aj podnikateľa R...“.

Sťažovateľ namieta, že napriek tomu, že „... osvedčil, že Mandátna zmluva, ako aj Výberové konanie trpí viacerými zásadnými vadami, pre ktoré je Mandátna zmluva, ako aj Výberové konanie neplatné..., a že jeho práva vlastníka bytu môžu byť (a už aj boli) konaním Správcu a podnikateľa R. závažným spôsobom porušené a prípadné ďalšie aktivity Správcu a podnikateľa R. by viedli k ďalšej eskalácii protiprávneho stavu...“, krajský súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Závery krajského súdu v uvedenej veci však podľa sťažovateľa „postrádajú akékoľvek vecné odôvodnenie, odôvodnenie Rozhodnutia je nepresvedčivé, ničím nepodložené a podľa sťažovateľa neakceptovateľné a vo viacerých ohľadoch je v rozpore so zákonom. Podľa sťažovateľa rozhodnutie odvolacieho súdu tak možno považovať za nezákonné, dokonca za arbitrárne porušujúce ústavné práva sťažovateľa.“.

Sťažovateľ preto dospel k záveru, že namietaným uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rozhodnutím „vydaným bez splnenia podmienok stanovených v príslušných právnych predpisoch Slovenskej republiky“ sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované článkom 46 ods. 1 Ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie garantované článkom 6 Dohovoru; a právo vlastníť majetok garantované článkom 20 ods. 1 Ústavy, právo na ochranu majetku garantované článkom čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru boli uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 7. 2010, č. k. 8 Co/282/2010 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 7. 2010, č. k. 8 Co/282/2010 a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Bratislave pokračovať v ďalšom porušovaní základného práva sťažovateľa vlastníť majetok a jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 35.000,- EUR (slovom: tridsaťpäťtisíc eur), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť Sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 333,- Euro /19 % DPH, t. j. 63,27 Euro + režijný paušál 6,95 Euro, t. j. spolu 403,22 Euro na účet jeho právneho zástupcu Mgr. J. P., advokátka, č. ú.: ... Náhradu trov konania je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či spĺňa zákonom

predpísané náležitosti podľa § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s uznesením krajského súdu sp. zn. 8 Co 282/2010 z 30. júla 2010, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie okresného súdu sp. zn. 9 C 98/2009 z 28. apríla 2010, ktorým tento súd v konaní o určenie neplatnosti mandátnej zmluvy a výberového konania nariadil predbežné opatrenie tak, že na základe odvolania návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že

ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Sťažovateľ namieta predovšetkým porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu, ktorým na základe odvolania zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa je potrebné v prvom rade zdôrazniť, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí

všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

Napriek uvedenému ústavný súd zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené.

Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevylučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o predbežnom opatrení bude vo veci samej rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení. Všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu. Predbežné rozhodnutia predstavujú opatrenia, trvanie ktorých je obmedzené a môže byť kedykoľvek na návrh zrušené (IV. ÚS 257/2010).

Krajský súd v zmysle zásad upravených v § 212 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a prerokoval vec bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 OSP a zistil, že odvolanie žalovaných je dôvodné, a preto ho v nadväznosti na tento záver zmenil tak, že návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že ho možno považovať za ústavne akceptovateľné a udržateľné z hľadiska

dodržania základných ústavnoprocených princípov. Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia okrem iného uviedol, že «základnými predpokladmi pre vydanie predbežného opatrenia je osvedčenie aspoň základných skutočností potrebných pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana ako i preukázanie naliehavej potreby dočasnej úpravy vzťahu medzi účastníkmi a to osvedčením bezprostrednosti ohrozenia nároku, resp. existencia súdneho rozhodnutia alebo stav v súdnom konaní, ktorý osvedčuje, že reálne dôjde k vyneseniu rozhodnutia, ktoré môže byť exekučným titulom.

Predbežné opatrenie nie je možné vydať len na základe tvrdení navrhovateľa bez toho, aby boli osvedčené aspoň také rozhodujúce skutočnosti, ktoré umožňujú záver o opodstatnenosti návrhu vo veci samej. Z hľadiska skutkového je preto nevyhnutným predpokladom úspešnosti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia taký stupeň spoľahlivého osvedčenia základných skutkových okolností tvrdených v návrhu, pri ktorom možno dôvodne nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti a na ich základe usudzovať s väčšou mierou pravdepodobnosti na vydanie priaznivého rozhodnutia vo veci samej.

Pre potreby rozhodovania súdu o nariadení predbežného opatrenia nie je potrebné vykonávať dokazovanie na opodstatnenosť návrhu vo veci samej, súd vychádza z rozhodujúcich skutkových tvrdení uvádzaných navrhovateľom v návrhu, ktorými odôvodňuje existenciu svojho nároku, s prihliadnutím na výsledky vykonaného dokazovania, pokiaľ sa začalo vo veci samej konať, inak sa posudzuje hodnovernosť a pravdivosť tvrdení navrhovateľa, ktorými odôvodňuje opodstatnenosť návrhu vo veci samej, až následne dokazovaním vo veci samej, a pre účely predbežného opatrenia nie je potrebné ich pravdivosť zisťovať a vyhodnocovať v konfrontácii s inými relevantnými skutočnosťami týkajúcimi sa samotnej podstaty veci.

Z hľadiska predpokladov pre nariadenie predbežného opatrenia je tiež potrebné zisťovať právny záujem navrhovateľa na jeho vydaní vo vzťahu k predmetu konania. Povinnosťou navrhovateľa je preto osvedčiť potrebu úpravy takých pomerov účastníkov, ktoré majú bezprostredný vzťah k prejednávanej veci a ktorej konanie si takúto dočasnú úpravu až do právoplatného skončenia konania, najmä z hľadiska nerušeného ďalšieho postupu konania, vyžaduje. Navrhovateľ musí osvedčiť, že nariadením predbežného opatrenia sa dosiahne účel efektívnej ochrany poskytovanej v základnom konaní tak, aby

v priebehu ďalšieho konania vo veci samej, nedošlo k zhoršovaniu právneho postavenia navrhovateľa vzhľadom na ním uplatňovaný nárok. Z uvedeného teda vyplýva, že ďalším predpokladom pre vydanie predbežného opatrenia je vecná a obsahová súvislosť navrhovaného predbežného opatrenia so základným konaním vo veci samej.

Navrhovateľ v danom štádiu postupu konania preukázal listinnými dokladmi jeho vlastnícke právo k bytu č. 11 na 3 poschodí na M. ulici č. 36 v B., vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu súp. č. 792 v podiele 5409/463526, ktorého správu, na základe zmluvy o výkone správy zo dňa 1. 5. 2007 v znení dodatku č. 1 zo dňa 27. 12. 2007, vykonáva odporca v 1. rade.

Navrhovateľ však dostatočne spoľahlivo neosvedčil existenciu základných rozhodujúcich skutočností potrebných pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana v základom konaní vo veci samej. Za stavu, keď značná časť mandátnej zmluvy už mala byť zrealizovaná, vrátane samotného výberového konania, nemožno usudzovať na pravdepodobnú úspešnosť návrhu navrhovateľa vo veci z hľadiska existencie jeho naliehavého právneho záujmu na ním požadovanom určení neplatnosti mandátnej zmluvy č. 01/2009/Ro zo dňa 20. 2. 2009 uzavretej medzi odporcami v 1. a 2. rade a určení neplatnosti výberového konania na zhotoviteľa prác na stavbe „Zateplenie bytového domu LB spôsobom tepelnej ochrany 80 b. j.“, súťaž číslo 01AB//09/01 na bytovom dome M. 36 - 38 v B.

Okrem toho v návrhu navrhovateľa na nariadenia predbežného opatrenia absentuje vymedzenie rozsahu v akom sa majú odporcovia v 1. a 2. rade zdržať plnenia konkrétnych práv a povinností, ktoré im vyplývajú z mandátnej zmluvy. Možno prisvedčiť argumentácii odporcov v 1. a 2. rade, že takéto všeobecné vymedzenie zdržania sa plnenia všetkých práv a povinností z mandátnej zmluvy je neurčité a vzhľadom aj na čiastočné plnenie zo zmluvy, pozastavenie čerpania úveru a návrh na prerušenie prác na obnove bytového domu nezodpovedá súčasnému skutkovému stavu, a teda je aj nevykonateľné. V konečnom dôsledku odvolací súci uznal aj opodstatnenosť obrany odporcov v tom, že práve neplnením záväzkov vyplývajúcich z mandátnej zmluvy a na jej základe ďalších nadväzujúcich záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o dielo či zmluvy o úvere, hrozí vlastníkom bytov značnú škodu na ich majetku.

Navrhované predbežné opatrenie bez bližšieho konkrétneho vymedzenia práv a povinností, ktorých realizácie sa majú odporcovia zdržať, je tiež neprimeraným zásahom do ich záväzkoprávneho vzťahu, nad mieru nevyhnutne potrebnú pre dosiahnutie účelnosti a efektívnosti dočasnej úpravy vzťahov účastníkov konania.

Nenariadením predbežného opatrenia preto nemôže dôjsť k zhoršeniu právneho postavenia navrhovateľa v základom konaní vo veci samej. Navrhovanú dočasnú úpravu vzťahov účastníkov konania až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, nevyžaduje ani naliehavá potreba zabezpečenia nerušeného ďalšieho postupu konania vo veci samej.

Po vecnom a právnom zhodnotení relevantných skutočností na základe obsahu spisového materiálu dospel odvolací súd k záveru, že navrhovateľ dostatočne nepreukázal v danom štádiu konania základné predpoklady opodstatňujúce nariadením predbežného opatrenia dočasne upraviť pomery účastníkov konania obmedzením výkonu práv a povinností vyplývajúcich odporcom v 1. 2. rade z mandátnej zmluvy, a preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol (§ 220 O. s. p.).».

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd konštatoval, že krajský súd svoje rozhodnutie primeraným spôsobom odôvodnil a v okolnostiach posudzovanej veci ho nemožno považovať v žiadnom prípade za arbitrárne a z ústavného hľadiska za neakceptovateľné. Námietky sťažovateľa smerujúce proti namietanému uzneseniu krajského súdu nezakladajú podľa názoru ústavného súdu reálnu možnosť na to, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie na ich základe ústavný súd mohol dospieť k záveru, že v danom prípade došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd napokon dodáva, že jedným z predpokladov pre jeho rozhodnutie o porušení základných práv a slobôd je také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 OSP), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojení s predbežnými opatreniami.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označených práv nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97), sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou orgán verejnej moci konajúci vo veci podľa príslušných procesných predpisov (napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku, Trestného poriadku a Správneho poriadku) zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že tento orgán verejnej moci súčasne porušil ústavnoprosesné princípy, resp. práva vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany príslušného orgánu verejnej moci (súdu) primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 326/07, IV. ÚS 236/2010).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť, je sťažnosť zjavne neopodstatnená aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť aj v zostávajúcej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V nadväznosti na odmietnutie sťažnosti ústavný súd už o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2011